

DISPVATIO VI.
Centuriæ tertiæ
QVÆSTIONVM
ILLVSTRIVM
PHILOSOPHI-
CARVM

*In Inchtâ VVitebergensi Academiâ
Proposita:*

PRAESIDE
M. IACOBO MARTINI
LOGICES PROFESS.
Publ.

RESPONDENTE
MICHAELE BLANCKIO
Dantiscano-Borussio.

*Ad 9. Cal. Novembr. hor. à 6. matutinis in Auditorio Col-
legii veteris.*

VVITTEBERGAE
Excudebat Iohann. Schmidt, Sumptibus
Pauli Hellyvigi Bibliop. Anno 1607.

VIRIS
MAGNIFICIS, AMPLISSIMIS,
*generis Nobilitate, raraq. literarum ac
Prudentia gloriâ clarissimis,*

Dn. IOANNI von der Linden / Procons.

Dn. ANDRÆ BORCKMANNO

Dn. BARTHOLOMÆO BRAN-
DESIO

Dn. IOANNI PROITEN

Dn. ADRIANO von der Linden

} Senatoribus.

Inclytæ Gedanensium Reipubl.

*Domini ac Patroni omni observantia colendis, has quales quales
studiorum Academicorum primitias, dicat & consecrat*

R. & A.

QVÆSTIO I.

An Syllogismus possit dividi in perfectum
& imperfectum?

Non tamen momenti positum est in eadem doctrina syllogistica notitia, velut à quâ omnis Logica usus univè dependet. Idcirco non præter opere pretium fore a bitramur, si cum Aristotelis lib. 1. prior. Anal. c. 1. §. 10. duplicem statuat syllogismum, perfectum scilicet & imperfectum, videamus, numquid divisioni huic tribui debeat.

Notandum t. verò imprimis, syllogismi vocem hoc in loco non prout c. 1. lib. 1. post. An. pro alterutra propositionum ex quibus ipsa conclusio elicitur: sed proprie pro tota earundem aggregatione usurpari, sicque definiti cap. 1. lib. 1. pr. quod sit λόγος ἐν τῷ τε δεικνῶν τὴν ἀντιθέσιν τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συνελθῶν τῶν τῶντα ἴσται. Ex hac instituitur divisio (subiect. sc. in acc.) in perfectum & imperfectum. Perfectum appellat philosophus eum, qui præter ea, quæ acceptæ sunt, nullâ aliâ re indiget, ut necessitas (consecutionis) appareat. Imperfectum eum qui una re pluribusque indiget, quæ quidem per suppositos terminos sunt necessaria, non vero per propositiones.

His t. præmissis nulli non liquet, utraque quasi manu calculum summo Aristoteli adjuvandum, ac pro data divissione dimicandum esse. Res enim pauco aliori mentis indagine per vestiganti, perfectitudinē soli primæ figuræ: non itom secunda & tertia, multo minus reliquis argumentandi formis assignari deberi, facillimè persuadebitur. Et quidem his de causis.

Qua t. dictum de omni & nullo, est radix & fundamentum omnium syllogistarum conclusionis, ut è probl. sequente constabit. Id vè soli primæ figuræ actu, reliquis v. non actu, sed potestate inest, ut Zabarella cap. 6. de quarta fig. ex Averroë cap. 24. supra 1. Anal. manifestè ostendit. Ergo.

Ceterum † quid proprie per dici de omni & nullo intelligi de 2.
beat, non paucis in in isto fuit. Existerunt qui prius pro universali
duntaxat propositione affirmativa: posterius pro universali negati-
va habuerint. Erronea est hæc opinio totumque Aristotelis opificium
destruens, teste Zab. dicto læpius cap. 6. Crellio lib. 3. part.
com. cap. 4. Regio lib. 4. de princ. syll. problem. 5. Alia enim est
prædicatio prioristica, alia posterioristica. Prioristica solam subiecti
universalitatem significat, quæ sola ad illationis necessitatem faciendam
requiritur: posterioristica quoque temporis perpetuitatem postulat,
ut patet ex post. Anal. c. 4. §. 3. Arbitrati sunt nonnulli dici de omni
æquipollere huic regulæ, Quicquid dicitur de subiecto, dicitur etiam de
prædicatio. Sed nec eam eruditorum censura approbat.

Plurimæ † in eo conveniunt, nihil aliud hic innui, quam inte- 3.
grum processum syllogisticum, s. u. duos integros syllogismos tribus ter-
minis constantibus eo ordine secundum prædicationem dispositis, ut unus
sit terminus prædicatione supremus & ordine primus, qui de secundo uni-
verse prædicatur, primus affirmatiæ quidem in dicto de omni, negati-
væ in dicto de nullo, ut hæc ditiones ostendunt omnis & nullus:
secundus de alio tertio prædicatur qui ultimus omnium est & prædi-
catione infimus & sub secundo tanquam subiecta pars sub toto conti-
netur

Favet † hæc philosophus non n. dissimilem descriptionem τὸ καὶ 4.
τὰ αὐτὰς posuit, licet brevior. Dicit de omni est, inquit, quando
nihil sub illo subiecto sumi potest, de quo alterum, hoc est, prædicatum
quod de subiecto illo dicitur, etiam non aicitur. Dicit de nullo quando
nihil potest sumi subiecti, de quo alterum non omne removeatur. Quæ s.
vera sunt, ut sunt, nihil certius divinus ille Arabs in epit. pr. anal. c.
1. pronuciare potuit, quam præcepta hæc esse radicem omnis syllo-
gismi. Nam Ars semper Naturam æmulari, quin etiam quam proxi-
mè ad eam accedere d. b. t: igitur recte processus argumentandi natu-
ralis observatur, & præcepta methodusque artis ad eam diriguntur:
laudeque haud vulgari dignus Aristoteles qui quamlibet conclusio-
nem rejectit ex fontibus nature non derivatam. Atqui dictum de omni
& nullo ne latum quidem unguem à via naturali recedunt. Siquidem
omnia naturaliter in eo procedunt, & id quod supremum de altero dicitur,
quod inferius est superioris subicitur & demq. quod erat subiectum

vel predicatum in præmissis idem etiam predicatum manet in conclusione, quatenus scilicet in illam ingreditur. E.

5. Deinde † quod dat esse & perf. Evidentem syllogismis, merito pro eorum radi.e habetur. Sed dictum de omni & nullo id faciunt. E. Minor vix probationis indiget. Aristoteles enim 1. post. cap. 13. primam figuram maxime scientificam vocat: quæ sic? Quia hæc duo principia evidentè in ea continentur. Dux enim sunt eorum conditiones: 1. ut major syllogismi semper sit universalis siue affirmans siue negans. 2. ut minor sit affirmans siue universalis siue particularis. Ratio est, quia volunt ut predicatum latius pateat subiecto, de quo predicatum illud universaliter vel affirmatur vel negatur. Deinde ut subiectum illud latius pateat, quam tertium, quod sub illo subiecto assumitur: & de quo subiectum affirmatur. Vnde concluditur, subiectum, cuius hic in nio fit, esse Medium terminum, in quo & per quod duo Termini major & minor, tanquam in aliquo tertio ununtur. Hanc vero genuinam & propriam primæ figuræ esse conditionem, nulum latet, qui vel primis labris dulcissimum Logicæ nectar degustavit. Idcirco cum nullum artificium syllogismum admitti voluerit Philosophus nisi per reductionem ad primam figuram, hæc vero, sedes horum duorum principiorum sit; nihil minus convenit quam affirmari vè ad problema nostrum respondentibus hæc detrakere.

QVÆSTIO III.

Sit Ens purè æquivocè diceretur de omnibus Entibus, utrum de omnibus Entibus esset scientia una?

1. Dux † problematis partes sunt: priori quaritur. An Ens purè æquivocè dicatur? posteriori: si hoc: num de omnibus Entibus esset una scientia. Veriusque difficultas ut quam fieri potest brevissimè & acerrimè enodetur nobis curæ erit. Et sanè posteriorem vix in dubiò vacare nedum serio negare audebit, qui, ut inter res, ita quoque inter disciplinas ordinem si rectè observandum esse in comperio habet. An vero ordo aliud quam dispositio primorum & secundorum: itaque communium & angustiorum siue superiorum & inferiorum? Quo iam itaque Physi.a, Mathematica & reliquæ omnes considerant tantum secunda & angustiora, res tales & tales, ut Physica naturalè. Mathe-

mati. 6

matheſica magnitudinem & numerum: ipſa rerum ſeries, ipſa neceſſitas diſciplinam anam effluſitat, de primo ſeu comuniſſimo præcepta tradentem, atq; adeo de re non quatenus talis aut talis, ſed quatenus ſimpliciter & abſolutè res vel Ens eſt. Id munus delegatum eſt Metaphyſica, cujus cancellis latiſſima Entis conſideratio circumſcribitur.

Sed † dictis obſtaculo eſt, quin & omnia Metaphyſices fundamenta penitus everti optimo nonnullorum ſententium; Ens aſqui voce de omnibus Entibus prædicari, talique nos ſiuto inſeſtantium: Que dicuntur de pluribus ſecundum diverſas rationes ſunt aſqui voca: Ens dicitur de pluribus, nempe ſubſtantia & Accidante ſecundum diverſas rationes. E. Ens eſt aſqui vocam.

Obtinerent † palmam, ſi Ens non eſſet genus æquodè, vel, ut ait 3. Verſor lib. 1. quaſt. 2. ſi Ens ſecundum rationes omnino diverſas, non vero reductivè ad unū principaliter, diceretur. Hec non aſqui vocorum ſed analogorum eſt natura; Quæmodomdū eruditè Pererius l. 2. de communib. omnium rerū principiis c. 2. penè ſub finem judicat: Analogum, ait, ſeu quod dicitur ab uno ad unum, non ſignificat materiam aliquam diverſam ab analogatis, ſed proprie ſignificat omnia analogata, unum tamen eorum principaliter, alia vero prout ſunt aliquo modo affecta ad illud & habent ordinem ſeu proportionem ad ipſum. Ex quo fit ut bene declarato principali analogato facilis ſit cognitio & reliquorum analogatorum, & ipſius analogi quod eſt omne oommunibus. Quamobrem uſu venit ut Ariſtoeles poſt habito communi analogo præcipuè commoretur in explicando principali analogato, &c.

Nec † ſatis video, ſi omnium entium eſt ſcientia, ut ſane eſt, quomodo Ens aſqui voce dici queat? Nam largiari oportet unanimi Philoſophorum conſenſu approbatū axioma: Variatè videt ſcientia pe de re ab unitate ſubjecti: Si igitur ens merè aſqui vocam eſt, & planè diverſa denotat: æquid conſtituere poterit Metaphyſicam? Sed nec deſunt plurima de ente enunciata: aſqui voca autem propter confuſionem & obſcuritatem è multitudine ſignificatorum ortam non admittuntur in propoſitione.

Parcior † hic ero quod ſatis lucubenter & prolixè idem teſtatum fecerit multis in locis Suarez in primis diſp. 32. ſect. 2. & Philoſophi autoritas non parum lucis aſſerunt ſententiæ noſtræ, 1. Eth. cap. 3. ut & 4. Metaph. cap. 2. expreſſe aſſerunt: Ens multipliciter dici ad
numm,

unum, non tamen aequivoce. Cui accinit Averroes inquit: Manifestum est quod hoc nomen Ens non sit aequivocum nec predicetur univoce, & tamen predicetur de multis: quare est analogum.

Vnica † restat diluenda objectio: Scientia, ajunt, acquiritur per demonstrationem cujus medium est definitio vel ratio subjecti: sed entis & cujuslibet analogi non est una ratio. E. unitas analogie non sufficit ad unitatem scientie. Respondet Verfor; & responsum antehac est: quod analogi ratio sit una non simpliciter, sed secundum analogiam, quatenus reducit ad aliquod unum. Hoc autem sufficit ad scientiam: quia sicut in poster. Analyt. Si subjectum sit analogum, medium sit analogum & passio. Atque sic manifestum negatiue sententie subscribendum: nimirum si mere aequivoce diceretur Ens, non esse scientiam unam de omnibus Entibus.

QVÆSTIO IV.

An in Metaphisica. considerari debeant prima demonstrationis principia?

1. Inter † officia à philosophis huic scientie assignata & hoc ponitur, prout colligi potest ex Aristotele 1. post. 7. §. 1 2. 4. met. 2. & in proemio Metaph. cap. 12. Nostri instituti est controversiam acute nimis, nimis fuse à Suarez disp. 1. §. 4. ventilatam paucis complecti. Patrocinium vero is affirmantium suscipit, ac pro reportanda victoria eiusmodi rationum clypeis aliorum istus suscipit. 1. Prima & universalissima cadunt sub contemplationem huius scientie: Principia hæc sunt prima & universalissima. Ergo. &c. Neutra præmissarum falsitatis rea est: idcirco neque conclusio. 2. Vbi principiorum Termini tractantur, eo etiam ipsa referri debent: Sed in Metaph. principiorum primorum Termini tractantur. Ergo. Traditur enim in hac scientia quid sit Ens, quid substantia, quid Accidens, quid Totum, quid Pars, quid Actus, quid Potentia, &c. quibus Terminus, ut & alia similibus prima principia constant. Cum v. hæc principia in re non habeant intrinsecum & quasi formale medium, quo illorum extrema connectantur, per se cognoscuntur ex cognitione terminorum: unde nihil magis potest ad eorum cognitionem juvare quam scientifica & evidens noticia Terminorū seu rationum eorum, qualis est illa, que in hac clypeis

scientia traditur. At v. non ita proxime & immediatè descendit ad proxima & particularia principia singularum scientiarum & ad Terminos ex quibus constant: sed tantum vel quatenus necesse est ad proprias definitiones tradendas propriosq; Terminos expliandos: vel quatenus in iis generales rationes & præsertim transcendentales, ut dictum est, includuntur, sine quarum cognitione & adminiculo non potest aliqua ratio seu quidditas vel essentia alicujus rei in particulari explicari: e. causâ. hoc principium: Si ab æqualibus æqualia demas remanent æqualia: consideratur in Metaphysica generalissime: in Geometria autem per applicationem ad magnitudines: In Arithmetica per applicationem ad numeros. 3. Vbi demonstratur certitudo & veritas principiorum ibi genuina eorum instituitur consideratio: At in Metaphysicis hoc fit. Ergo. Minorem pluribus enucleat Suarez citato loco distinct. 18. 19. & seqq.

Nunc ꝑ discutienda supersunt adversariorum & à nobis divertio 2. am facientium argumenta.

1. Sic insurgunt: Prima principia sunt per se, naturaliter ac sine discursu nota: Hac autem scientia, cum essentialiter sit scientia in omnibus partibus suis, in nulla earum potest nisi per discursum, & consequenter circa conclusiones & propositiones mediatas versari. Ergo nullum munus proprium circa prima principia potest exercere.

2. Ad intellectum pertinet præbere assensum primis principiis: E. non ad Metaphysicam.

3. Propria Dialectica, non sunt confundenda cum Metaphysicâ: Doctrina primorum principiorum demonstrationis est propria Dialectica. E.

4. Propria omnium scientiarum male attribuuntur soli Metaphysicæ: Omnes scientia utuntur primis principiis demonstrationis, quia per ea stabiliuntur principia omnium scientiarum. E. Principia non magis spectant ad Metaphysicam, quam reliquas scientias.

Quæ omnia si accuratâ judicii lance expendantur, fidem di-
 3. tis nostris minimè sunt detractura. Ad primum in promptu est respon-
 sio. Concedimus enim munus hujus scientiæ circa prima principia non
 esse elicere illum assensum evidentem & certum, quem intellectus la-
 mine naturalis dicitur sine ullo discursu præbet primis principis: Sed
 uti aliquo discursu circa ipsa principia, quo confirmantur quodammodo,
 & defendantur.

B

Ad

Ad secundum: itidem applicari potest praesupposita: Intellectus enim versatur circa principia ut talia sunt: Metaphysica autem non versatur circa illa formaliter, seu quatenus talia sunt, sed ut sunt aliquo modo conclusiones: & ideo intellectus attingit sine discursu: Metaphysica mediante aliquo discursu. 2. ille non addit certitudinem & evidentiam propriae assensui illorum, qui ex sola natura haberi potest: sed addit facilitatem & promptitudinem in exercenda illa evidentia & certitudine: Metaphysica vero addit evidentiam & certitudinem, quia non modo & per novum medium facit assensum eidem veritati.

Ad tertium limitando respondemus cum Verfore lib. 11. quaest. 3. Dialectica enim proprium est demonstrare prima principia, ex probabilibus. Non hoc competit Metaphysicae, quae ostendit ea demonstrative, procedendo ex propositionibus per se notis.

Ultimae refutatio ex ante dictis desumi potest, nimirum Metaphysica utitur principiis generalissimè acceptis, Scientiae vero particulares applicatis ad aliquam materiam, & etiam quasi praesuppositis & confirmatis in Metaphysica, &c.

QVAESTIO V.

Quonam modo lationes à terminis in quos feruntur speciem capiant?

1. *Totidem ꝑ verbis praesens constructum informatur à DD. Conim. lib. 5. phy. cap. 4. quaest. 4. Celebre quidem illud, sed obscuritate verborum adeo tenebris involutum quendam, ut vix ulli quaestiois scopum cogitando assequi liceret. Ne itaque in ejus tractatione & nostro hallucinari contingat intellectus, pauca praefari consuevimus.*

2. *Et ꝑ primo memoriâ repetendum, lationem esse speciem motus, quâ corpus de loco in locum movetur. 2. Motum omnem duobus consistere terminis, termino à quo incipit & termino ad quem progreditur, atque adeo à termino posteriori, nempe ad quem, praecipue unitatem & distinctionem motus capi. 3. Tandem, hunc terminum ad quem, licet unus sit, duplici ratione considerari, nimirum vel formaliter prout habet diversos modos terminandi: naturalem scilicet & violentum,*

vel

vel materialiter pro ipso loco ut superficies corporis est ambientis per se sumpta. Hinc communes actus recte rem ipsam aggredimur.

Delectantur tamen nonnulli sententiam asserentium lationes à termino si ve loco formaliter spectato distinctionem vel speciem capere, sicut etiam à virtute motrici eorundem corporum gravitate, nimirum & levitate, quorum impulsu corpora in loca sua deferuntur: ita ut terramotus, qui sursum fit, differat ab ignis motu in sublime; propterea quoniam hic naturalis ille violentus: vel etiam quia gravitas terra à levitate ignis specie differt. Pro dictis, modo asserenda militare videntur rationes, à DD. Conimb. citato loco prolatae:

1. Quilibet actus, sanò accuratiorum Philosophorum iudicio accipiunt unitatem & distinctionem à suis objectis & finibus, spectatis secundum formalis rationes terminandi: Motus est actus: E. distinctionem accipit ab objecto, quod est locus: & sine in quem tendit, & quo adepto mobile quiescit.

2. Distinctio motuum oritur à contrariis: Violentum & naturale sunt contraria, teste Philosopho. E.

Sed tamen labyrinthis hinc facile nos extricabimus, negando simpliciter lationes distingui ratione naturalis & violenti: si de propria specifica distinctione loqui velimus. Tuentur banc conclusionem Toleletus quaest. 2. ad c. 4. phys. l. 5. Albertus Sax. quaest. 6. Scotus quaest. 2. Et iuste. Nam calefactio qua incalcescit aqua, non distinet specie ab ea, qua calcescit ignis, cum vel à seipso vel ab alio igni ad perfectum gradum caloris quem amiserat reducitur: cum tamen haec sit naturalis, illa violenta.

2. Advertendum dupliciter aliquid specie differre: scilicet vel essentiali, cum secundum substantiam duo differunt ut homo & leo: vel specie accidentali, cum secundum accidentia specie diversa differunt ut homo albus & niger. Peroptime id motum ad applicatur. Motus enim duo specie essentiali differunt, cum ratione motus differunt puta in terminis ad quos ut sursum & deorsum: accidentali differunt cum per accidentia: & sic violentum & naturale faciunt motus differre specie accidentali, non essentiali: possunt enim duo motus esse unius speciei alter naturalis alter violentus.

Respondemus tamen igitur ad primum argumentum opinionis contrariae, concedere nos Majorem secundum quid: affirmare quidem motum loca-

lem habere se ad suum terminum, tanquam ad suum obiectum: negare vero quasdam illi, & quidem uni, Termino formales rationes inesse specie distinctas, que hunc motum ab illo, in eodem termino terminato specie distinguant. Nam quod locus, verbi gratia, ignis sit violentus terre, quando in eo terra est, id per se termino, sive loco isti non inest, sed ex accidente ei contingit & tribuitur, nempe propter causam efficientem & ejus absentionem, qua in locum ignis terra promotam est. Quando itaque terra & ignis unum petunt locum communem, nempe superiorem; ratione Termini unus est motus, & quidem unus specie: quod autem terra motus sit violentus, ignis naturalis, id inde est, quia causa efficiens motus ignis est naturalis & interna: causa vero efficiens motus terre est violenta & externa, qui terra contra suam naturam illo ipso motu, qui ignis alias naturaliter movetur, est mota. Est igitur idem motus secundum speciem in igne & in terra. Quod autem idem ipse respectu terre dicitur violentus, & respectu ignis naturalis, id non ingreditur essentiam & specificam constitutionem speciei, sed ei accidit propter diversa subiecta & diversas causas efficientes. Sic specie eadem est albedo que in Cygno & pariete est: licet illa sit naturalis, hac artificialis & suo modo violenta. Ut itaque propter diversa subiecta & causas efficientes non dicere possim, albedinem in cygno esse specie distinctam ab albedine que in pariete est: ita etiam propter eandem causam motus sursum, qui sunt in diversis & specie distinctis subiectis, & a diversis causis efficientibus, non dici possunt specie distincti. Verum, inquis, adversam pariem urgere formaliter termino, quod non locus est sed Ubi: ac statuere ab illo motum speciem accipere. Est quidem illud negotium Scotus qui vult i. distincti. q. 7. & multi alii qui hodie eum sequuntur, Latrones accipere speciem a terminis ad quos materialiter sumptis. Demus id tamen illis, sed quid inde? Vbi est circumstantia corporis a circumscriptione loci alicujus proveniens, ut in loco superno, infero esse, in foro esse, in aula esse. En, si ve sumas locum ipsum, sive ubi perinde est, cum etiam in Vbi Locus potissimum rationem habeat. Examinentur exempla: Quae ubi sunt specie distincta, an in foro esse & in aula esse: an in foro esse violento, & in foro esse motu naturali? Certè quilibet modo ratione non careat, respondet et illud ubi in foro esse, distingui specie ab ubi in aula esse: in foro autem esse violento vel naturaliter, esse accidentia Vbi. Quis igitur non affirmabit, Vbi illud, esse in loco supremo, ab illo, esse in loco

loco infimo, specie distinctum esse: contra, esse in loco supremo violenter & esse naturaliter Vbi accidere?

Ad 2. Syllogismus peccat in forma: Est enim in secunda figura affirmativus. Deinde non negamus naturale & violentum contraria esse: Inde vero sequi, illa contrarias species motus constituere, id negamus. Motus enim specificæ rationes non sunt violentum & naturale, sed tantum accidentia, & affectiones.

QVÆSTIO VI.

Vtrum ad unitatem numeralem motus sufficiat unitas numeralis rei motæ, temporis, & formæ, quæ acquiritur?

Motum & omnem continuum eaque de causa unum esse refert Phil. sophus noster lib. 5. Physicorum cap. 4. t. 39. Cum vero unum variis dicitur modis, nimirum vel genere, vel specie, vel numero: Posteriores approbat definiendo tex. 34. Motum simpliciter unum qui & essentia & numero unus est, ἀπλῶς δὲ μὴ κινῆσις, inquit, ἀτὴ ὅμοια μὴ ἡ τῶ ἀριθμῶ. Arque ut animi sui sensa magis in aperitum profert, tria quæ motus insunt distinguit: 1. Quod ὄ, id est, mobile nempe quod movetur. 2. id in quo, ἐν ᾧ: quod est forma si-ve terminus. 3. quando ὅτε, id est, tempus. Tribus hisce commemoratis, docet ad unitatem genericam & specificam sufficere unitatem termini absque unitate temporis. Ad unitatem autem numeralem maximè opus esse concursu horum trium nempe unitate mobilis, formæ, temporis.

Hæc & omnia, ut ut vero consona, atque exactissimo Aristotelis 2. iudicio evidenti. s. me demonstrata, tamen vix unius astis faciunt nonnulli dissimilem animo opinionem ferventes. Idcirco & singulas problematis partes, singula penè verba, singulari argumentorum arte adoriuntur. Argumentis profecto vel peritissimo cuique non citra sudorem solvenari. Consignata vero sunt fideliter & excussa graviter à D. D. Conimbr. libr. 5. cap. 4. quæst. 5. & à Toletico ad locum eundem Aristotelis quæst. 3. & à nobis in unum fasciculum hæc vice colligentur.

3. De primo † itaque requisitio, nempe unitate mobilis, ut exordia
enur, illud refelli posse videtur ipsâ auctoritate Aristotelis textu 23.
cap. 3. lib. 5. Phylax quo loco arguunt sic: Prima & ultima chorde,
à cytharado uno eodemque tempore tacte, motus est continuus? Pri-
ma & ultima chorda sunt diversa objecta: Ergo & diversorum ob-
jectorum motus potest esse continuus & unus. Palinodiam cerè hoc
loco cecinit Aristoteles. Quin & idem ostendere conantur in ligno
partim viridi partim arido, quod unico motu cietur, & tamen partibus
specie diversis constat: vel etiam in gutta pluviae cadente è regione
aeris in terram, que in medio fit grandio vel lapis.

4. Secundum † requisitum, videlicet formam seu Termini unitatem,
sanguam s. pervacaneum, idem exterminare satagunt: qui inquirunt,
lapidis motus à globo Luna usque ad terram unus est numero, cum
nihilominus loca intermedia plura sint, videlicet superficies aeris,
ignis, aqua.

5. Sed † & tertium otiosi duntaxat ingenti commentum esse
autumant. 1. Nam Tempus accipitur hic vel pro mensura primi
mobilis: vel pro mensura propria atque insita cujuslibet motus: Si
primum: ridiculum. Eiusmodi enim tempus semper unicum est & con-
tinuum, non interruptum nostris actionibus, cum motus cœli semper
continuus sit. Si posterius: cur plura ad unitatem motus requirun-
tur? Nam ubi hæc unitas numerali conspicitur, necessariam est concur-
rere idem mobile eandem que formam, atque ita eundem motum nume-
ralem. 2. Prius non pendet à posteriori: Motus est prior tempore,
quippe cum sit passio motus 12. Metaphys. 4. 29. Ergo unitas motus
non pendet à tempore.

6. Attamen † cum & illi pro defendendâ motus unitate sese arena
committant: requisitis Aristotelis quedâ vel demunt, vel addunt alia.
Qui pauciora volunt, unitatem motus tantum à mobili sumi debere
contendunt, non à tempore nec à termino: quia Accidentia sumunt
unitatem à subiecto. Motus est accidens. E. unitatem capit à subiecto,
id est mobili.

Qui plura: unum quoque numero motorem flagitant. Et hi
attestantem habent Aristotelem 2. lib. cap. 6. tex. 49. quo in loco ma-
nifeste pronunciat, quod Unus motus à morvente profisciscatur uno &
unius mobilis sit. Nam si aliud aqûe moverbit, motus non erit conti-
nuus sed interruptus. Idem inculcat eodem lib. cap. 10. tex. 81. Exi-
gunt

gunt quodq; unitatem Termini à quo. Neq; enim unum numero motus potest ex diversis numero Terminis simul procedere.

Hæc est Achillea illa Antagonistarum machera quâ Philosophi sententiam penitus destruere ausi sunt. Frustra tamen. Siquidem firmitudo ipsius vel pueris conspicua fiet ex oppositorum consuetudine.

Respondemus itaque ad primum per distinctionem vocabuli motus. Nam considerari potest vel motus manus, qui fit ab anima vel motus chordarum, quæ manûs tanguntur. Ille quidem est motus unus numero: Hic vero non item. 2. Quod attinet lignum, non est unum quid continuum sed contiguum, atque adeo non est unum numero subiectum, ideoq; non potest unum numero motum subire sed plures, quantumlibet sensus eorum distinctionem & varietatem non dignoscant. Multum vero refert observasse discrimen inter esse simul, esse continuum, & esse contiguum: de quo legi potest Toletus loco citato.

Ad 2. circa formam quæ motu acquiritur, reverteremur motum non terminari per se ad superficiem corporis ambientis, sed ad ubi, quod est idem cum quantitate rei motæ, ut habet text. 31. lib. 8. Phyl. atq; si nihil referre quod lapis à concavo lune descendens aliam atq; aliam induat superficiem: etenim in toto eo spacio unum continuum ubi acquiritur.

Porro & tertii imbecillitas agnosceatur, si modo notarint neutram temporis significationem hic venire, sed excludi tantum omnem quietis medianoram. Ad alterum Pererius lib. 13. cap. 8. quæst. 9. dicit unitatem motus non per se pendere à tempore: tamen, quia motum fuisse continuum & non interuptum, non potest cognosci à nobis nisi ex relatione ad tempus, ideo tempus adhibetur ad constituendam unitatem numeralem.

Insuper quartæ solutio facilis erit si attendatur, unum numero dupliciter dici, vel intrinsicè sive formaliter, & sic res qualibet singularis est una numero: vel extrinsicè ac velut effectivè. Hoc loco non consideratur motus unicus numeralis extrinsicè: hæc enim est à subiecto, & sic etiam accidentia genere diversa, si eidem insint, unum numero dicuntur: sed intrinsicè seu individualis quæ à tribus sumitur.

Ultimum superest cui id respondimus: 1. ad motus continuitatem non requiri unitatem motoris nisi ex accidente Vide Toletum loco citato. Deinde objectio etiam bisariam potest intelligi: vel quod pendeat motus unicus à motore simpliciter uno numero, vel à duobus

duobus unius vicem subeuntibus. A priori modo calculum reducimus: non à posteriori. 2. *Causa, quod Aristoteles Termini à quo unitatem prætermiserit, in eo sita est: quia si motus sit unus, & Terminus ad quem unus, Terminus quoque à quo, propterea quod illi oppositus est, necessario unus esse per se intelligitur, vel quia cum Terminus à quo abiciatur per motum, Aristoteles in declaranda unitate & contrarietate motus videtur eam despexisse: Ratum itaque esto; ad unitatem motus numeralem, requiri unitatem mobilis, forma & temporis numeralem.*

QVÆSTIO VII.

Vnde oriuntur species sensiles?

1. Non † hic disputamus de specie Logica, prædicato scilicet communi de pluribus numero, sed speciei appellatione in præsentiarum denotatur qualitas realis, quæ objectum agit in potentiam sensitivam, & quæ mediante fit sensatio. Quæ species est simulacrum quoddam & imago objectum representans & ita illam obijciens sensui, ut illud objectum extra se sentire possit. Quo nomine Aristoteles lib. 2. de anim. cap. 12. t. 121. & 124. docet, sensum esse id, quod sensibiles absque materia formas, id est, imagines suscipere potest. Et lib. de memoria c. 1. Recordationem absentium in nobis gigni ob simulacra in sensu interno observata. Declaratur egregie ipsarum natura exemplo Iridis ab acutissimo Scalig. ex. 80. l. 8. neque cedunt huic Toletus quæst. 33. ad cap. 12. de Anim. DD. Conimbr. in lib. 2. de Anim. cap. 6. quæst. 2. Sicut autem de earum necessitate ad sensum vel lippis & conforibus, ut ajunt, constat: ita ortus earum ingenio vel præstantissimo præditos mirum in modum cruciavit. Summam sanè à doctis inire debet gratiam. Zabarella, qui in præclaro libello de sensu agente fidelis inter Mercurii extenso quasi digito rei occultæ vestigia lectoribus monstravit. Cujus sententiam antequam nominemus, exponamus, defendamus, aliorum placita primo examinabimus.

2. Invenias † vero plurimos, teste Zab. cap. 2. qui præter objectum, aliud agens dari contendunt, à quo species sensilis producatur: quod sequentibus rationibus persuaderi potest:

1. Omnis causa est dignitate prior suo effectu: Objectum non est prius suo effectu scilicet speciebus sensibilibus. Igitur objectum non est

EARUM

earum causa. Minori fidem faciunt: obiectum enim est quiddam materiale: species vero sunt quiddam spirituale, quod longe præstat materiali.

2. *U*t se habet obiectum intelligibile ad intellectum: ita obiectum sensibile ad sensum: At phantasma, quod est obiectum intellectus, non potest movere intellectum sine ope intellectus agentis: E. neg. obiectum sensibile sine sensu agente.

3. *A*nnectunt testimonium Averrois in commen. 60. lib. 2. de Anima: ubi ait necessariam esse, præter obiectum sensibile, aliquam facultatem activam, à qua species producantur.

*N*on t̄ longe ab his distat Sueffanus negans quidem sensum agentem, pernegans tamen etiam species has ab obiecto oriri: ponens earum causam esse Deum, qui per medium obiectum materiale tanquam per instrumentum producat speciem sensibilem.

*R*efragatur t̄ huic Buccaferreus: statuens præter obiectum, aliud 4. agens, sed non sensum, non Deum, sed cælestes intelligentias sive cælum per virtutem intelligentiarum.

*S*unt denique alii qui Charybdin vitaturi in Scyllam incidunt, non modo ajunt, nullum obiectum sensibile suapte natura posse spiritualiter agere, sed & species sensibiles velut inutiles è scholis Philosophorum eliminari malunt.

*N*os t̄ cum Scaligero ex. 298. f. 16. Zabarell. loc. dict. c. 5. 6. item cum Alberto alijs, permultis dicimus: qualitates sensibiles talem habere naturam, ut multiplicent in medio speciem suam spirituales, proinde vanum esse querere aliud externum agens, cum ad speciem producendam ipsa suapte natura sufficiant.

*R*ationem t̄ reddens hujus referente Zabarella, Albertus, dicit omnem formam esse multiplicativam sui ipsius vel realiter vel spiritualiter: quatuor enim primæ qualitates utroque modo agunt; ut calor tum calorem realem in aliâ materiâ producit, tum etiam speciem spiritalem in medio & in organo sensus tactus: reliquæ vero omnes sensibiles qualitates & accidentia omnia sensibilia per se, cum vim non habeant agendi realiter, saltem agunt spiritualiter, ut quantum licet non sit activa actione reali, hoc est, productiva alterius similis quantitatis: spiritus ali tam activa est; cum enim sit de numero sensibilibus per se, speciem suam producit, quod non est aliam quantitatem producere, sed sui ipsius imaginem, quæ ipsammet representat: sic dicendum.

C

dum,

dum est de omnibus sensibilibus per se tam propriis quam communibus. Duplicem hanc actionem distinguens Albertus dicit aliud esse producere formam in materia, & aliud, producere formam tantum: etenim producere formam in materia est materialiter agere & producere aliam similem formam materialem; forma enim materialis à materia, in qua recipitur, pendet in esse & in conservari; non ab agente nisi solum in se; & tali actione non sunt activæ alia accidentia, quam solum primæ quatuor qualitates, quæ ob id activæ appellari solent; producere autem formam tantum, non formam in materia, est spiritalem speciem producere: quia licet species sit in aliqua subjecta materia, ab eâ tamen non pendet in esse & in conservari, sed ab agente à quo producit. Quomodo igitur una esset questio, cur calor alium calorem materialem producat, cum nulla hujus predicationis sit alia ratio quam ipsam caloris natura; quæ apta est ad alium calorem in alio generandum: ita etiam vanum est querere, cur sensiles qualitates in medio & in organo speciem suam producant: etenim si ipse natura sunt aptæ ad speciem multiplicandam: cum enim multo majus sit agere realiter & producere aliquid simile materiale, quod est majoris entitatis, quam producere speciem suam spiritalem, quæ minoris est entitatis; siquidem videmus qualitates quæ materialiter agunt agere etiam spiritualiter, multas autem agere spiritualiter quæ realiter agere nequeunt: si non miramur, quomodo aliquæ realiter agant, cum mirandum est aliquas agere spiritualiter? Tantum Albertus.

3. Revelata igitur veritate, nihil restat quam ad varios opinionum in nos recorta tela retundamus. In Trium posteriorum opinione, cum non sit celebris, refutandâ non morabimur. Videri potest Zab. c. 3. & 4.

4. Prima igitur aliquid negotii nobis successit. Ad minoris probationem respondemus distinguendo inter spiritale reale sive substantiale & accidentale. Substantiæ spirituales utiq; nobiliores sunt materialibus, & materiales non sunt causæ spirituum: imo potius spirituales sunt causæ materialium, igitur in his nulla oritur difficultas: in accidentibus autem spirituale ad materiale refertur tanquam effectus ad causam producentem & est minoris entitatis quam illud, idcirco imperfectius, desinit enim ab integritate perfectionis illius & à natura ejus specifica: Lux enim, exempli gratia, nobilior est lumine ab ea producto in aere, quod est imago lucis & accidens spirituale.

Secunda

Secunda † nihil convincit: Similitudo enim claudicat. Nam
objectum à quo movetur intellectus est phantasma singulare & sensibile,
quod ut moveat intellectum transferri oportet de gradu inferiore in
gradum excellentiorem: de gradu sensibili in gradum intellectualem: idcirco
cum non sit aptum ad id propriis viribus præstandum, eget aliquo in-
telligibili quo reddatur actu intelligibile: at objectum sensus non e-
get aliâ translatione de gradu in gradum, sed jam per se est sensibile &
ut tale est movivum sensus.

Ad tertiam † nihil facit allegata Averrois auctoritas: hic enim
affirmative nihil determinat, sed tantum dubitat: id enim dicit tan-
quam difficultatem tangens & ejus causam, & eam insolutam dimit-
tit. Statuendum itaque: sensibiles species non ab agente sensu, sed ab
objecto originem suam trahere.

QVÆSTIO VIII.

Quare Fides, Spes, Charitas, non sint inter
virtutes numeratæ?

Neque † hac injuriarum levissima est, quibus Aristotel. in passim
hæcæsi audimus etiam à viris haud vulgariter doctis, quod nimirum
media beatitudinis acquirenda præscripserit mut. la. manca. E multis
unum profero Ludov. Vivem, at quantum seculi lapsi philosophum!
quoties queso hic totam Aristotelis de felicitate doctrinam virgulâ cen-
soriâ rigidè perstrinxit? lib. 6. de caus. corrupt. artium. Et probant
idem, quibus nihil æquè admirationi est atq. nullam Fidei, Spei, Cha-
ritatis, aliarumq. aliquarum virtutum mentionem ab Aristotele usquã
fuisse factam. An vero absq. harum adminiculo metam actionum E-
thicarum attingemus? Minime. Non igitur, inquam, subterfugere
reprehensionem Aristoteles potest.

Sed † non opus tantâ verborum acritate. Fatemur & nos cum D.
Augustino in Johann. quod quicquid meriti, quicquid beatitudinis
anima susceptura est, ex Fidei fundamento procedat. Fatemur cum
Cic. l. 2. Rhet. sanctissimum humane pectoris bonum esse Fidem. Absit
ut negemus illud Gregorii: Deo nihil gratius est dilectione, nihil Di-
abolo desiderabilius hujus extinctione. Neg. etiam innumerabiles Spei
utilitates ignoramus. Mirius tamen in hac causa cum Aristotele agi po-
tuisse, debuisse. Rationes enim cur in virtutum album ipsas non re-
pulerit, hæc assignari possunt.

3. *I. Distinguendum † omnino est, cum summa intercedat cognatio SS. Theologia cum Ethica inter utriusque finem, de quo praclare agit Keckermannus in praecognitiis generalibus system. Ethic. Ethica acquiescit in felicitate civili: SS. Theologia vero respicit aeternam & absolutam hominis beatitudinem. Cum igitur media mensuram capiant ex fine 1. Pol. c. 6. finis autem Ethica sit felicitas civilis, sufficit enumerasse media eum finem producentia, nimirum virtutes morales. Fides autem, Spes, Charitas, ut Piccol. grad. 4. c. 36. inquit: non sunt humane sed Theologicae & divinae. 1. ratione principii infundentis. 2. ratione finis in quem eleuantur: 3. ratione propria conditionis & naturae: Idcirco Theologiae propria & ipsarum tractatio, tanquam disciplina longè excellentiori, & non modo Honestatis, sed & Pietatis exercit: a, diffatoriâ veluti auctoritate, sibi vendicanti.*
2. *Accedit rerum divinarum ignorantia, quae ut pteriq; Paganismi labe infectis, ita & Aristoteli glaucoma objecit, quo minus praevideret aut saltem crederet animam postquam è vinculis corporis tanquam è carcere evola vit, corpori rursus iunctâ fore, vitâq; alterâ fruaturam. Quomodo itaque de mediis, vita aeterna felicitatem causantibus, miser verba faciat? Sermo enim est nobis hâc vice de virtutibus hisce quatenus inserviunt Theologiae, & sic ne per somnium quidem cognita fuerunt Philosopho.*
4. *Si † vero fides pro factorum dictorumq; constantia & integritate accipiatur, Iustitia quadam species est, quo pertinet illud Ovidii Epist. 18.*

Non bove mactato caelestia numina gaudent;

Sed quæ præstanda est, & sine rellæ, fide.

5. *Deinde † si spes usurpetur pro perturbatione animi relatâ ad futurum bonum: timori opponitur, & est quadam species Fortitudinis analogicè dictæ, explicaturque ab Aristotele libr. 3. cap. 8. Ethic. Nicomach.*
6. *Charitas † denique, quatenus pro amore & sui & proximi venialis est, proposita est 9. Ethic. c. 4. & 8. lib. cap. 12.*
7. *Quid † vero obstat ne Fidem, Charitatem, Spem, sub numero Heroicarum virtutum etiam comprehendamus? Certe Heroica virtus est, quæ nos supra humanam conditionem elevat, & ad Deum excollit, quo munere felicissimè prænominate tres funguntur.*

QV Eo

QVÆSTIO IX.

Quomodo uniuersa Virtus, quæ etiam Iustitia dicitur, sit una?

Scito, † nos forsan erres, per vocem iustitiæ in presentiarum a 1. nobis non intelligi eam, cuius mentionem SS. literæ faciunt, immunitatem scilicet ab omni peccato tam originis quàm actus: sed habitum modo, per quem idonei sumus ad agendum ea, quæ iusta sunt, & per quæ etiam iusta agimus & volumus. lib. 5. Eth. c. 1.

Porro † cum Iustitia vocabulum sit homonymum, ut vel contra- 2. rium eius oppositum argumento est, non vitiosa, Aristotele teste, instituitur diuisio in uniuersalem & particularem.

Uniuersalis, † (Aristotelis ὁμοῦ καὶ ἑτεροῦ, quasi dicat le- 3. galis) est obedientia erga omnes leges in civili societate, vel ut Keckerman. lib. 1. system. Eth. c. 4. est virtus dirigens voluntatem & appetitum hominis ad obedientiam omnium legum pertinentium ad humanæ societatis conseruationem, atque adeo virtutum omnium habitum, & actiones gubernans secundum præscriptum istarum legum, ut homo sentiat & agnoscat se obligatum esse ad leges seruandas, & ad suam sibi ipsi suisq. tribuendi.

Hanc † Cicero eloquentiæ parens peritissimusq. dicendi artifex, in 4. aurei Off. Opul. lib. 3. virtutum omnium reginam ac dominam, excellentissimam i. de natura Deorum: causam atq. sentinam i. de legib. nominauit. Ipsa sola Philosopho nostro est τελευταὶ καὶ νεοτῆσιν. Perfecta & optima est quæ cuius vel Hesperus vel Lucifer pulchritudini cedat, approbans illud Poeta: ἐν δὲ δικάσειον ὀυδὴν δὲ δὴν ἄδεται ἰ: Iustitia in sese virtutes continet omnes.

An † † vero? miraris Virtutem unam dici uniuersalem? con- 5. traditionem in adjecto statuis? Noli, sed, si placet, sequentia oculis percurrito, illico omne dubitationis punctum tolletur. In questionis abhinc tertia vestibulo allegabantur ex Aristotele tres unitatis modi, nimirum vel generis, vel speciei vel numeri. Neutro hæc virtus dicitur uniuersalis, attestante Piccol. grad. 4. cap. 37. Non genere: quia negatâ unâ specie non statim negatur genus: sublatâ vero unâ virtutis specie, tota Iustitia abesse dicitur. Nec specie: quia objecta eius sunt specie distincta, ut actiones, item perturbationes corrigende. Si neque genere, neq. specie: multo minus numero.

6. Statuendum + idcirco cum Piccol. cap. 38. dupliciter sumi Iu-
 stitiam universam: vel pro quodam predicato communi, hoc est, pro to-
 to universali, quod dicitur cum de virtute universa, tum de qualibet
 ejus parte. Hoc sensu quodammodo dici potest genus non synonymum
 sed analogum vel ἕξ' ἑξ' : quod primario virtuti universali: se-
 cundario particulari competit. 2. Vel pro toto aggregativo, non mi-
 xto sed constato, connexo ex partibus dissimilis speciei: Et sic constat
 Virtutem universalem esse unam, per connexionem nimirum singula-
 rum partium distincte formae: in qua tamen qualibet pars suam reci-
 net formam & per connexas nedum minuitur, ut ea quae mixta, verum
 potius & quoad essentiam & quoad actiones perficitur: sic qualibet
 virtus in suo gradu perfecta: & cunctis constituta universalis perfe-
 ctissima est. Quo respectu Arist. 1. Rhet. Temperantiam & Fortitudi-
 nem, & c. maluit partes quam species virtutis nuncupare.

7. Obsrepit dictis Alex. in 4. Natur. quaest. Partibus non
 competit nomen vel definitio totius: Fortitudo, Temperantia, & c.
 sunt partes: Ergo non competit illis nomen totius: nempe VIR-
 TUS, quod tamen est falsissimum. Sed haud arduum est objecta a-
 vertere: Virtutis enim nomen duo significat, genus scilicet singulari
 virtutum, & virtutem universam quae est virtus tota & perfecta: de
 singulis virtutibus verè dicitur nomen & definitio virtutis pro gene-
 re sumta: sed non virtutis universae.

QVÆSTIO X.

An consiliarius etiam non requisitus debe-
 at monere & consulere?

8. Quidni? + Quem admodum vitis, tametsi frutex omnium nobi-
 lissimus, tamen vallorum, arundinum sustentaculis semper eget, ne in-
 gruente Aquilonum impetu evellatur: ita principis animus consiliari-
 dum fide & virtute nunquam non fulciri debet, ne hostium vix evi-
 tabili malicia aliquando opprimatur. At quantà eorum multitudine
 circum circa undique princeps circumseptus? Reperit per aulam pere-
 niciosissima adulatorum turba: quos licet maximè vitandos esse novi-
 mus, tamen, ut rectè censebat Sigismundus Imperator Prudensissi-
 mus, ita natura comparatum est, ut maximè illis habeantur. Nam Adu-
 latio, Ser. eccl. jud. C. 10 ep. 43. aperitis & propitiis auribus recipitur, in
 pr. cor. 11. ima descendit: libenter enim quod delectat audivimus: refert
 D. Hieron.

D. Hieron. offendit quod volumus. Sed & Princeps ministros habet
seu officarios cujus generis, qui ei omnium ferulorum in mensa copiam
afferunt, rari sunt qui afferant veritatis ferulum, Tholoz. l. 4.
de rep. c. 7. num. 7.

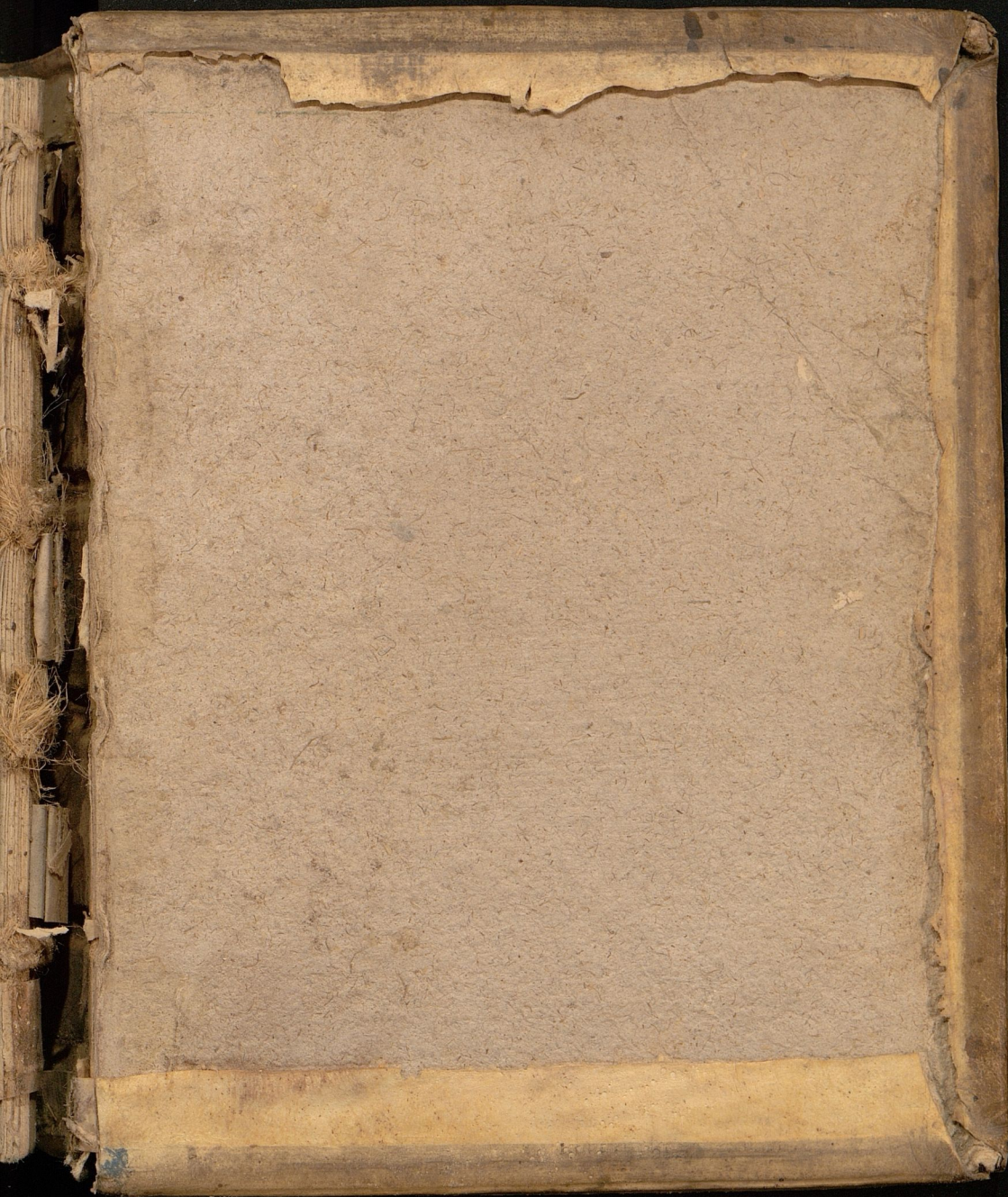
Cum igitur & qui veritatem occultat, & qui prodit mendaci-
um, uterque reus sit: ille quia prodesse non vult: hic quia nocere de-
siderat: D. August. lib. de agone Christi: caveat, caveat confi-
harius, ne confusio dexteriori destitutus princeps, in extrema quaque
præcipuat. Urgeat eum quoque intolerabile negotiorum pondo qui-
bus princeps gravatur, ita ut si titubet cadatve nihil novi accidat.
Quod indignare voluit princeps quidam, cujus mentionem facit Ca-
merarius cent. 1. oper. subcil. cap. 61. qui traditum sibi diadema,
quod capiti imponeret, recentum die considerabat, tandemque in hæc
verba erumpebat: O nobilem magis ac felicem pannum, quem si quis
penitus agnosceret, quam multis sollicitudinibus periculisque & miseriis
sit reserens, ne humi quidem jacentem velleri tollere.

Idcirco igitur nihil magis alienum à consiliario sit, quam principi
tanta in Charybdi laboranti manum detrabere. Quin potius imitetur
Capitolinum, qui gratiora dictu noverat, sed valuit vera pro gratias
loqui, Livius lib. 3. omnique timore deposito liberè reipub. consulat:
Degeneres animos timor arguit: canit Virg. 4. Æneid.

Admoneri igitur Principem debere constat: sed 1. re anxie &
probe consideratâ. Deliberandum est dñi quod statuendum est semel,
inquit Sen. Intueatur etiam circumstantiam loci; ne id fiat in publi-
to: temporis item: quod enim ratio nequit sepe sanavit mora. Quo-
nam etiam non omnes cum Hierone neminem qui liberè loquitur sibi
importunum censent: idcirco naturam quoque principis cognitam ha-
beat. Non secus enim ac quedam gemma aceto macerata miretur:
pleraque melle decoctæ: sic nonnulli acriori objurgatione:

singuli pene principes verborum blanditiæ in viam
rectam reducuntur.

Finis disputationis sextæ.

DISPUTATIO VI.
Centuriae tertiae

QVÆSTIONVM
ILLVSTRIVM
PHILOSOPHI-
CARVM

In Inchtâ VVitebergensi Academiâ
Proposita:

PRÆSIDE
M. IACOBO MARTINI
LOGICES PROFESS.
Publ.

RESPONDENTE
MICHAELE BLANCKIO
Dantiscano-Borusso.

Ad 9. Cal. Novembr. hor. à 6. matutinis in Auditorio Col-
legii veteris.

VVITTEBERGAE
Excudebat Iohann. Schmidt, Sumptibus
Pauli Hellvigiæ Bibliop. Anno 1607.